

NICCI EEN KWART EEUW FRENCH

‘Wat zouden we moeten doen als we niet meer schreven?’

**Dit is ons leven.
Dit is wie we zijn’**

Het schrijversduo Nicci French 'bestaat' 25 jaar en komt met een nieuw boek. Reden om naar Londen af te reizen voor een gesprek over succes, kinderen, hoop en leeftijd.

Tekst: Bram de Graaf. Fotografie: Mark Kohn.

“Ik ben dol op Nederland,” zegt Nicci Gerrard, terwijl haar echtgenoot Sean French koffiezet in de open keuken van hun pied-à-terre, een rijtjeshuis in Noord-Londen. “Jullie zijn zo open en tolerant. Jullie steden en luchten zijn prachtig. We komen er graag.” Sean, vanuit de keuken: “Er is geen boekantiquariaat in Nederland dat we niet kennen. En ik ben gek op nieuwe haring, gerookte paling en garnalenkroketten.” Nicci en Sean studeerden allebei Engelse literatuur in Oxford, maar leerden elkaar pas kennen op een Londense krantenredactie. Nicci had op dat moment net een mislukt huwelijk achter de rug en had twee jonge kinderen. “Ik heb altijd van boeken gehouden,” zegt Sean. “Ik vond het een heerlijke studie: de hele dag mooie werken lezen en daarover praten. Ons leven samen is net zo. We lezen, praten erover, wisselen ideeën uit. En sinds 1995 schrijven we ook samen. We delen de passie voor verhalen.”

Sean: ‘Het voelt voor mij nog steeds alsof we aan het begin van iets staan. **IK WIL NOG ZO VEEL DOEN!**

Nicci: ‘Ik voel erg dat de tijd die ons rest **KOSTBAAR IS!**

Klikte het meteen als duo?

Sean: “Het idee was niet: we schrijven een boek dat goed zal verkopen. We wilden gewoon samen iets creëren – misschien zou het niet eens worden gepubliceerd.”

Nicci: “We planden elk detail, veel meer dan in de boeken die we eerder alleen hadden geschreven. We wisten waar we heen gingen. Maar de vraag was: werkt het? Zullen onze stemmen samenkomen? Op een moment nam het boek de controle over, dat is de magie van schrijven. En dat gebeurde heel snel. Ik wist: het werkt en staat op zichzelf. Jij niet?” Sean: “Nee, haha.”

Hoe ervaren jullie het succes?

Nicci: “Als een groot geluk. We kunnen leven van ons schrijverschap. Hoeveel schrijvers kunnen dat? Maar we beschouwen het niet als iets vanzelfsprekends.”

Sean: “Succes is een heerlijk bijproduct, als je ziet wat voor leven we leiden. Maar we moeten onszelf telkens weer uitdagen. Het gaat nooit over hoeveel succes we zullen hebben, maar over: hoe kunnen we deze nieuwe wereld creëren? En dat is elke keer weer even moeilijk. Het is soms een verschrikkelijk proces.” Nicci: “Je kunt altijd falen.”

Voor het geld hoeven jullie het niet meer te doen. Waarom jezelf dan blijven kwellen?

Sean: “Wat zouden we moeten doen als we niet meer schreven? Dit is ons leven.”

Nicci: “Dit is wie we zijn.”

Enkele dagen voor ons bezoek vierde Sean zijn zestigste verjaardag. Het hield hem behoorlijk bezig. “Ik kan mezelf moeilijk nog een talentvolle jonge schrijver noemen,” zegt hij. “Toch had ik met vijftig meer moeite. Het voelt nu anders omdat de kinderen het huis uit zijn. Veel mensen in onze omgeving gaan of zijn al met pensioen. We mogen er ouder uitzien, maar het voelt voor mij nog steeds alsof we aan het begin van iets staan. Ik wil nog zo veel doen.” Nicci, die zelf een paar dagen later 61 zal worden: “Ik voel erg dat de tijd die ons rest kostbaar is. Het moment komt dichterbij waarop ik om de een of andere reden niet meer kan schrijven. Dat is mijn grootste angst.”

Sean: “Anderzijds: de meeste grote schrijvers schreven hun beste werk tussen hun zestigste en tachtigste.”

Nicci: “Die tijd ligt dus nog voor ons!”

Sean: “Voor mensen als Paul McCartney moet het echter vreselijk zijn: hij schreef zijn beste liedjes toen hij een twintiger was. Iedereen heeft het nog over zijn werk van toen.”

Nicci: “Als je ouder wordt, verlies je veel: je jeugd, je figuur, je ouders, je thuiswonende kinderen. Het is belangrijk dat je ook dingen wint: een

NICCI FRENCH IN HET KORT

Nicci French is het pseudoniem voor het schrijverspaar Nicci Gerrard en Sean French. Hun boeken, die sinds 1997 in het Nederlands worden vertaald, gingen zes miljoen keer over de toonbank. Nicci en Sean zijn getrouwd en hebben samen twee kinderen.

Onlangs verscheen hun 21ste boek als het duo Nicci French, **Een huis vol leugens**.

toekomst die net zo avontuurlijk is als je verleden was. Dat moet je voor je zelf beslissen en inzien.”

Sean: “Je moet je altijd bewust blijven: wat kan ik de wereld vertellen dat anderen niet kunnen. Je hebt allerlei ervaringen opgedaan die je daarvoor kunt gebruiken.”

In jullie nieuwe boek is de hoofdrolspeelster, zoals vaker, een vrouw van middelbare leeftijd. Wat maakt haar zo interessant?

Nicci: “Ze heeft belangrijke keuzes gemaakt over wie ze zal zijn in haar leven, zoals moeder of niet, en hoe ze zal leven.”

Zijn jullie blij dat deze periode voor jullie achter de rug is?

Nicci: “Soms wel. Als ik terugkijk op de laatste veertig jaar met alle ups en downs. Het was zo hard werken. Schrijven, vier kinderen opvoeden. Maar aan de andere kant is het ook verdrietig dat het voorbij is. Want ik vond het heerlijk om vier kinderen in huis te hebben. Hun kindertijd is voor-

bij, maar we hebben het gered. Ze zijn uitgevlogen. En dat is goed. Ik voel geen spijt of leegte; dat is de rijke, pijnlijke, gecompliceerde waarheid van het leven. Dingen komen en gaan.”

Sean: “Toen we ons eerste boek schreven, hadden we vier kinderen onder de zeven.”

Vormden zij ook een inspiratiebron?

Sean: “Nooit specifiek. Ze figureerden erin.”

Nicci: “We schreven een boek over een vijftienjarig meisje dat werd vermist. En terwijl ik schreef, realiseerde ik me: dit is het verborgen thema. Want onze kinderen gingen op dat moment het huis uit. Het ging over loslaten.”

Sean: “Een van de mooie dingen van het schrijven is dat het therapeutisch kan werken. Anderen mensen praten erover met elkaar, wij kunnen ze omvormen in verhalen.”

Is jullie manier van samen schrijven ook een manier om met elkaar te communiceren? Met andere woorden: moet Sean zich zorgen maken als jij schrijft dat een vrouw een affaire krijgt?

Nicci: “Haha. Dat is interessant...”

Sean: “Het schrijven staat ons toe samen bepaalde terreinen te verkennen die vreemd voor ons zijn. Maar Nicci zal niet denken: o, jee, Sean heeft iets gedaan. Veel relaties houden hun werk en privé gescheiden, maar wij doen dat niet. Al schrijven we apart, de zaken liggen in onze gedachten en die delen we.”

Nicci: “En dat is ook gevaarlijk. Want we delen dingen in onze verbeelding, die je normaal niet zou delen. Zoals seksuele wensen, ontrouw, gevoelens van woede. In zekere zin delen we elkaars diepste geheimen, wat extreem intiem is. Maar hier zijn we: nog steeds getrouwd.”

Al dertig jaar samen in 2020! Wat is het geheim?

Nicci: “We zijn niet altijd samen, hoor. We hebben verschillende interesses. Dat is belangrijk.” ▶

Sean: "En veel praten. Ik ken stellen die dat nauwelijks doen. Ik snap niet hoe ze het volhouden. We hebben soms felle discussies."

Nicci: "We zijn het vaak oneens."

De twee schrijven ook geregeld alleen een boek. Zo publiceerde Nicci in 2015 *Woorden schieten tekort*, over haar in 2014 overleden vader die tien jaar aan dementie leed. Ze deed het uit schuldgevoel, want ze was er te weinig voor hem geweest. Maar ze wilde vooral laten zien hoe de maatschappij met dementie omgaat. Ze maakte daarmee een statement en oogste veel lof. En zwengelde een discussie aan. "Ik ben daar erg trots op," zegt ze. "Er ontstond een beweging voor verandering en het is geweldig om daaraan te hebben bijgedragen."

Maken jullie in de Nicci French-boeken ook statements?

Nicci: "Elk Nicci French-boek gaat over bepaalde thema's en gevoelens die samenkomen. Vaak gaat het over mensen die worden vergeten. En dat is politiek getint, maar we doen het niet op een politieke manier. Als we schrijven over een dakloze, beseft iedereen dat zo moeten leven verschrikkelijk is."

Sean: "We hebben in onze boeken nooit het woord Brexit genoemd of over het referendum geschreven. Maar we hopen wel dat het Londen in onze boeken overkomt als een diverse stad waar iedereen welkom is. In plaats van: stuur ze allemaal terug. Dat doen we subtiel."

Hebben jullie macht?

Nicci: "We hebben de macht mensen mee te nemen in een bepaalde fantasiewereld. Die komt voort uit de tijdgeest waarin we leven en de cultuur en de maatschappij. Met die beschreven wereld kunnen we muren afbreken en krijgt de lezer begrip voor anderen. En dat is iets krachtigs, denk ik."

Sean: "Als we over een veelvoorkomend probleem als 'een affaire' schrijven,

vertellen we je niet hoe je daarmee moet omgaan. Maar door het te dramatiseren, laten we je wél zien wat de impact ervan kan zijn."

Hoe is die maatschappij veranderd de laatste 25 jaar? Hebben jullie kinderen het beter of slechter?

Nicci: "Ze zijn nu 31, 30, 28 en 26. Onze dochter is arts en kan geen huis kopen in Londen. Alles is zo duur."

Sean: "Als je in de jaren tachtig een huis in Londen kocht, ben je nu miljonair. Dat jongeren zich hier niet meer kunnen settelen, heeft een storend effect op de maatschappij. Maar Londen is diverser geworden, toleranter naar de verschillende seksen. En veiliger dan ooit."

Nicci: "Wat me opvalt aan de vriendschappen van onze kinderen: er bestaat geen hiërarchie meer tussen een arts en een fabrieksarbeider of tussen man en

vrouw. Alles is vrijer, minder conservatief. Dat is wél leuker."

Sean: "Er is ook een goede kant aan het feit dat ze geen huizen en dergelijke kunnen kopen. Ze besteden hun geld aan ervaringen. Onze generatie laat zich te veel leiden door materiële zaken. Zij lezen een boek en geven het weg. Waarom dingen bezitten? Waarom je geld besteden aan een hypotheek? Onze kinderen reizen veel meer dan wij ooit hebben gedaan."

Sean: "Waarom dingen bezitten? Waarom je geld besteden aan een hypotheek? Onze kinderen reizen veel meer dan wij ooit hebben gedaan."

Wat is de belangrijkste les die jullie hun hebben meegegeven?

Sean: "We hebben ze vrijgelaten in hun keuzes, regels hadden we niet. Maar we hebben ze altijd voorgehouden: als je ergens aan begint, maak het af!"

Nicci: "En: wees jezelf. Sta op je eigen benen, geef anderen niet te schuld als iets fout gaat. Neem je eigen verantwoordelijkheid. En leef met hoop, dat is de enige manier waardoor er veranderingen plaatsvinden... Waarom kijk je me zo aan?"

FAVORIETEN VAN NICCI FRENCH

BOEK

Sean: "A high wind in Jamaica uit 1929 van Richard Hughes. Het gaat over de transitie van kinderen naar volwassenen en is schokkend. Prachtig geschreven."

Nicci: "To the lighthouse van Virginia Woolf. Dat heeft vast met mijn leeftijd te maken. Het gaat over Miss Ramsey die halverwege het boek sterft en daarna gaat het over haar afwezigheid. Het is een geweldig boek over het verstrijken van tijd."

FILM

Nicci: "Bringing up baby met Cary Grant en Katharine

Hepburn. Ze stalkt hem omdat ze bij hem wil zijn. Verliefdheid kan tot zelfvernietiging leiden."

Sean: "Een van de meest angstaanjagende films vind ik de Nederlandse film *Spoorloos*. Ik dacht bij het slot dat ik een hartaanval kreeg."

ETEN

Nicci: "Oesters en porcini-paddenstoelen."

Sean: "We eten voornamelijk vegetarisch. Maar als ik de kans krijg, koop ik ribeye uit Galicië, vlees van twintig jaar oude stieren. Lastig te krijgen en duur."

STAD

Nicci: "Londen en Venetië."

Sean: "Voor ons volgende boek hebben we drie maanden in het Toscaanse Lucca vertoefd. De wisseling van zomer naar herfst was prachtig."

MUZIEK

Sean: "Er is geen onderwerp waar ik meer vanaf weet dan punk en postpunk in de jaren 1977-1981. Londen was het mekka, ik heb ervan genoten. Ik draai het nog steeds, maar kies de cantates van Bach. Elke dag in de auto luisteren we er naar een. Er zit iets mystieks in."

Nicci: "De melancholieke songs van Leonard Cohen."

Sean: 'We hebben de kinderen vrijgelaten in hun keuzes, maar ze altijd voorgehouden:

MAAK AF WAAR JE AAN BEGINT'

Nicci: 'En leef met hoop, dat is de enige manier waardoor er **VERANDERINGEN PLAATSVINDEN'**

Sean: "Ik denk na over wat je zegt."

Nicci: "Een van de belangrijkste principes in ons gezin is: wees welkom thuis. Ze komen hier geregeld en dan voeren we met z'n allen aan deze tafel heerlijke discussies – iets waarvan ik altijd had gehoopt dat dat zou gebeuren. Een van de mooiste dingen daarvan is dat zij hierdoor nu ons dingen leren in plaats van andersom."

Zijn die momenten belangrijker geworden sinds je vaders overlijden?

Nicci: "Ik was voordien altijd erg ongeduldig, altijd doelen aan het stellen. Altijd met werk bezig – werken is heel belangrijk voor me, of ik nu schrijf of tuinier, ik ga er helemaal in op. Dat heb ik allemaal meer losgelaten. Ik probeer attent te zijn voor mijn omgeving, heb minder haast. Mijn moeder leeft nog en ik breng veel tijd met haar door. Straks kan het niet meer. Daar gaat zestig zijn over: tijd is kostbaar, dus besteed je tijd goed."

Sean: "Precies." ■

Winnen!

Benieuwd naar de nieuwste van Nicci French? Margriet geeft 5 exemplaren weg van *Huis vol leugens*. Kans maken? Vul dan vóór 15 augustus het winformulier in via margriet.nl/winnen.